

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 125

Kinh văn vẫn là nguyện thứ mười tám. Nguyện thứ mười tám là trung tâm của đại nguyện. Phía trước tuy đã giảng giải qua với các vị hai lần, nhưng vẫn còn có số ít người còn hoài nghi đối với pháp môn niệm Phật, cho nên chúng ta cần phải chân thật lý giải được nguyện này. Cổ đức xưa nay có rất nhiều cách nói, đến sau này các Tổ sư đều đem nó quy về Đại Sư Thiện Đạo, lấy cách nói của Đại Sư Thiện Đạo làm chuẩn. Hôm nay giới thiệu với các vị, cũng là trong cổ đức có rất nhiều người kiên trì nói mười niệm này không phải mười câu Phật hiệu thông thường.

Chúng ta đem đoạn văn này tiết lược ra.

“*Cổ chú Kinh gia, ư thử nguyện văn, diệc hữu dị giải*”, chính là có cách nói khác nhau. Có rất nhiều cách nói khác nhau, thời xưa có, hiện tại cũng có.

“*Hữu vân, thử thị thượng tam phẩm*”, chính là ba phẩm vãng sanh bậc thượng, không phải đối với người căn tánh trung hạ mà nói.

“*Thử trung thập niệm thị y thập pháp khởi thập niệm, phi thị xưng danh thập niệm*”, người xưa có cách nói này. Cái gì gọi là “*y thập pháp khởi thập niệm*”? Phía sau chúng ta sẽ nói ra.

“*Sở vân, y thập pháp khởi thập niệm, chỉ Di Lạc sở vấn thập niệm*”. Đoạn Kinh này ở nơi đây chúng ta đã giảng qua, chính là một hội trong “Đại Bảo Tích Kinh”, “Phát Khởi Bồ Tát Thủ Thắng Chí Nhạo Kinh” cũng gọi là “Di Lạc Sở Vấn Kinh” (là một Kinh nhưng có hai đề Kinh). Trên Kinh này Bồ Tát Di Lạc thỉnh giáo với Thế Tôn: “*Cụ túc như thị thập niệm, tức đắc vãng sanh, an dưỡng quốc độ*” (“*An dưỡng quốc độ*” chính là Thế giới Tây Phương Cực Lạc). “*Phàm hữu thập niệm, hà vi đẳng thập?*”. Phía sau đây liệt kê ra mười điều. Mười điều này rất đáng được chúng ta làm tham khảo.

Chúng ta học Phật nhất định phải có tâm tiên tiến, hy vọng những năm ta còn sống, đem phẩm vị vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc chân thật nâng cao. Đây là người có chí khí. Nếu như tiêu chuẩn của bạn định được rất thấp, “*tôi chỉ cần hạ phẩm hạ sanh thì được rồi!*”, chúng ta có câu ngạn ngữ gọi là “*thủ*

pháp u thượng, cần đắc u trung”. Bạn ngưỡng vọng là tối thượng thừa, chân thật nỗ lực tu học thì có thể chỉ được đến bậc trung; vậy nếu như bạn đem tiêu chuẩn của chính mình định ở bậc hạ thì có thể bạn sẽ không thể đi được, cho nên tiêu chuẩn vẫn phải định được cao một chút thì tương đối nắm chắc. Đây là việc mà chúng ta ở ngay trong một đời này cần phải nên tranh thủ, những sự việc khác, pháp thế gian này, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần sanh không mang đến, chết không mang đi, có gì mà đáng tranh chấp đâu? Trên Kinh Phật nói được rất tường tận: “**Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân**”. Nghiệp lực chủ tử sanh tử của chúng ta rất là đáng sợ, cũng rất là đau lòng. Nếu chúng ta có thể đem nghiệp lực chuyển biến thành nguyện lực thì chúng ta ngay đời này sẽ không uổng phí mà đến đây. Ngay đời này được xem là có thành tựu thù thắng chân thật, chúng ta có thể đem nghiệp lực chuyển biến thành nguyện lực không? Đáp án là khẳng định, nhất định có thể chuyển, hơn nữa, chuyển cũng không khó. Chuyển bằng cách nào vậy? Phải tường tận đạo lý thì bạn mới chuyển được. Bạn xem, vốn dĩ chúng ta làm phàm phu tối tăm, mê hoặc điên đảo, đối với chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sanh không biết tí gì. Chư Phật Bồ Tát thông đạt tường tận đối với đạo lý của vũ trụ nhân sanh. Người thông đạt tường tận chính là Phật Bồ Tát, chính là thánh nhân; người không thông đạt, không tường tận chính là phàm phu mê hoặc điên đảo, thế là chúng ta liền hiểu được rõ ràng. Phải làm thế nào mới có thể thông đạt tường tận? Phải tiếp nhận giáo học của Phật Đà, hay nói cách khác, phải nghe Kinh, phải nghe pháp. Bạn không nghe Kinh, không nghe pháp thì bạn làm sao mà biết được? Nếu bạn muốn triệt để tường tận, ngoài việc nghe Kinh, nghe pháp ra, không có phương pháp thứ hai. Cho nên, Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa ở đời giảng Kinh nói pháp 49 năm, đều là chư Phật Như Lai đại từ đại bi thị hiện cho chúng ta xem. Trên Kinh chúng ta thường hay xem thấy, ngay trong 1.255 người đệ tử thường tùy của Thế Tôn, Ngài nói pháp 49 năm thì họ nghe Kinh 49 năm, không hề thiếu vắng. Một ngày nghe bao nhiêu giờ? Phần lớn thời gian là 8 giờ. Ngoài ra, Thế Tôn còn có những tiếp xúc, đến khắp nơi nói pháp, tôi nghĩ đi đường không thể vừa đi vừa giảng, đại khái có thể không giảng Kinh, nhưng sau khi ngồi lại thì Ngài nhất định giảng Kinh nói pháp. Các vị tượng tượng xem, người giảng Kinh đã giảng suốt 49 năm, người nghe cũng nghe suốt 49 năm, không hề mệt mỏi, cho nên những người này khai ngộ, chứng quả, khế nhập cảnh giới của Phật; không chỉ siêu việt sáu cõi, mà mười pháp giới cũng siêu việt. Đây đều là thành quả của việc nghe Kinh nghe pháp. Cho nên, nghe Kinh nghe pháp quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Phật pháp là giáo dục, Phật pháp là giáo học, dùng lời hiện tại mà nói, Phật pháp là “*giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa*”. Chúng sanh sáu cõi không được dạy thì làm sao giác ngộ? Cho nên, chư Phật Bồ Tát thị hiện ở thế gian, không luận là thân phận gì, từ ở nơi nghề nghiệp nào đều là lấy giáo hóa làm việc lớn nhất. Đó là Bồ Tát thị hiện. Chúng ta phải biết học, nếu không biết học thì phải nghe nhiều. Nghe nhiều, nghe hiểu rồi, nghe tường tận rồi thì biết học. Biết học chính là biết phải nên sinh hoạt như thế nào, làm thế nào trải qua ngày tháng, làm thế nào làm việc, làm thế nào đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta liền hoàn toàn thông đạt, người thế gian gọi là “*thông tình đạt lý*”. Câu nói này rất sâu, rất rộng. Thông tình chính là tường tận pháp thể xuất thế gian, “*duy thức sở biến*” (thức là tình). Đạt lý, lý là tự tánh, “*duy tâm sở hiện*”. Bốn chữ này không phải Phật pháp thì là gì? Trên “*Kinh Hoa Nghiêm*” nói với chúng ta, mười pháp giới y chánh trang nghiêm từ nơi đâu mà có? “*Duy tâm sở hiện, duy thức sở biến*”. Đó là chân thật hiểu được tường tận, triệt để thấu suốt, hoàn toàn thông đạt, một chút chướng ngại cũng không có, đều là như nhau. Bồ Tát thông đạt phải nhiều hơn Nhị thừa, Nhị thừa thông đạt phải nhiều hơn thiên nhân, thiên nhân thông đạt phải nhiều hơn so với chúng ta. Làm thế nào thông đạt? Phải học. Bạn không hiểu học thì làm thế nào thông đạt?

Lão Lâm Trường chúng ta vãng sanh, mấy năm này duyên của ông rất thù thắng, bởi vì sức khỏe không được tốt, nhiều bệnh, cho nên tất cả công tác ông đều buông bỏ, mỗi ngày ở trong nhà nghe Kinh. Tôi đã đến nhà của ông hai lần để thăm viếng, toàn bộ băng ghi hình mà chúng ta giảng Kinh ở nơi đây đều tặng cho ông. Mỗi ngày ông ở trong nhà nghe Kinh tám giờ, nghe được nhiều năm, tâm của ông rất thanh tịnh, tín tâm, nguyện tâm đều kiên định, cho nên ông vãng sanh mới có sự an tường đến như vậy, tự tại như vậy. Đây không phải là công phu một sớm một chiều. Ông biết trước giờ ra đi. Tôi nghe con trai của ông nói, vào hai tháng trước, ông thường hay viết lên *ngày 7 tháng 08*, viết rất nhiều lần *ngày 7 tháng 08*, không có người nào biết đó là ý gì. Ông vãng sanh đúng *ngày 7 tháng 08*, đã biết được từ hai tháng trước, biết trước giờ ra đi. Công phu của ông đặc lực là nhờ vào mấy năm gần đây, mỗi ngày ông nghe Kinh tám giờ. Nếu như không có thời gian huân tập dài như vậy, xin nói với các vị, thể duyên của ông sẽ có lưu luyến, sẽ không thể buông xả. Nghe nhiều rồi, hiểu rõ ràng, hiểu tường tận thì vạn duyên buông xả, không hỏi, không nghe bất cứ thứ gì, việc thế gian bạn thích làm kiểu nào đó thì bạn cứ làm, không hề liên quan đến tôi. Không nghe, không hỏi, chân thật buông xả!

Ân đức của chư Phật Bồ Tát đối với chúng sanh chính là giảng Kinh nói pháp. Năm xưa Thế Tôn ở đời không có hướng dẫn đại chúng tu Phật thất, cũng không lãnh đạo đại chúng tu Thiên thất, nếu như Ngài có làm việc này, vậy trong Kinh điển sẽ có đặc biệt ghi chép, vì là việc lớn. Chúng ta xem thấy trong Kinh điển ghi chép, cả đời của Thế Tôn Ngài chính là giảng Kinh nói pháp, Ngài đem những gì mà chính mình nói ra hoàn toàn làm ra cho người xem. Kiểu dáng đó chính là nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên, niệm Phật. Đây là Ngài làm ra kiểu dáng biểu diễn cho chúng ta xem.

Thích Ca Mâu Ni Phật cũng niệm A Di Đà Phật. Đại Sư Ngẫu Ích ở trong “Yếu Giải” nói được rất hay: “*Thích Ca Mâu Ni Phật là niệm Phật mà thành Phật*”. Chúng ta ngày ngày đọc “Kinh A Di Đà” nhưng không hề nhìn ra, Đại Sư Ngẫu Ích thấy ra được. Chúng ta tỉ mỉ mà quán sát, đời sống cả đời của Ngài đích thực buông xả, triệt để buông xả, nhìn thấu, đại tự tại, cả đời hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Ngài viên mãn đến như vậy, trong Phật pháp gọi là đại viên mãn, đại tự tại. Ngài chứng được rồi, biểu diễn ra cho chúng ta xem, chúng ta phải nên bắt chước, phải nên học tập. Mười niệm mà ngay chỗ này nói đều là cảnh giới ở trên quả địa của Phật Bồ Tát. Tuy là cao, chúng ta phải nên tùy phần tùy lực mà học tập, quyết định có chỗ tốt.

MƯỜI ĐIỀU TRONG DI LẶC SỞ VẤN KINH

• ***Câu thứ nhất: “Nhất giả, u nhất thiết chúng sanh, thường sanh từ tâm, u nhất thiết chúng sanh, bất hủy kỳ hạnh, nhược hủy kỳ hạnh, chung bất vãng sanh” (Kinh vãng).***

Đoạn Kinh vãng này có ý nghĩa gì, mọi người xem rồi có hiểu hay không?

“*U nhất thiết chúng sanh, thường sanh từ tâm*”. Câu nói này không có vấn đề, ý nói là phải dùng tâm từ bi chân thành đối với tất cả chúng sanh. Chúng ta có thể làm được hay không? Chúng ta thấy người này ưa thích, người kia chán ghét thì không có tâm từ bi rồi. Nếu như có thể ở ngay trong cảnh duyên tất cả chúng sanh, đem tâm của chúng ta tu thành bình đẳng, từ bi, việc này rất quan trọng, vì sao vậy? Trong lòng vẫn còn tốt xấu, còn có ưa thích, còn có chán ghét, thực tế mà nói, việc này có chướng ngại đối với vãng sanh. Phạm phu tuy đời nghiệp vãng sanh nhưng hoàn toàn xem duyên phận lúc lâm chung. Có rất nhiều người niệm Phật cả đời, khi lâm chung có một niệm sai lầm thì không thể đi được. Ý niệm gì sai lầm? Ân oán không thể buông xả, tình ái không thể buông xả, con cái, cháu chắt không thể buông xả, tài sản không thể buông xả, chỉ cần có một

niệm không thể buông xả thì không thể đi được, cho nên thầy đều phải buông xả. Thế nhưng bạn làm sao có thể chính mình chân thật nắm chắc được là khi lâm chung sẽ buông xả? Hiện tại không thể buông xả, “*không cần lo, đợi khi lâm chung, tôi sẽ buông xả*”, bạn chân thật có thể nắm chắc không? Hiện tại không thể buông xả, khi lâm chung muốn chân thật buông xả thì nhất định phải nhờ vào trợ duyên. Khi lâm chung có thiện tri thức thức tỉnh bạn, nghĩ lại xem sắp phải chết rồi, mọi thứ không thể mang đi, phải buông bỏ thôi, vậy mới có thể thành công. Nếu như không có thiện tri thức nhắc nhở bạn, bạn vẫn còn vướng bận, thì ngay đời này niệm Phật uổng công, không thể đi được. Cho nên, trợ niệm lúc lâm chung rất là quan trọng. Thế nhưng, mười điều này làm được thì lâm chung không cần người giúp đỡ. Không những không cần người giúp đỡ, mà hơn nữa nhất định sanh tử tự tại, muốn ra đi lúc nào thì ra đi lúc đó, muốn ở thế gian này thêm vài năm nữa cũng không chướng ngại. Mười điều này làm đến được thì bạn có được bản lĩnh này, không chỉ bạn vắng sanh tử tự tại, mà vắng sanh phẩm vị cao, quyết không phải sanh cõi Phạm Thánh Đồng Cư hoặc giả là cõi Phương Tiện Hữu Dư, mà chắc chắn sanh cõi Thật Báo Trang Nghiêm. Bạn thử nghĩ xem, sự việc này chúng ta có cần phải tranh thủ hay không? Cho nên, Tổ sư Đại đức xưa nay có cách nói này cũng không phải là không có đạo lý trong đó, chúng ta phải nên tranh thủ.

Đại Sư Thiện Đạo nói rất nhiều, thành tựu của chúng ta cao hay thấp “*đều ở duyên ngộ khác nhau*”. Duyên của chúng ta ngày nay thù thắng không gì bằng, đặc biệt là giảng đường này, có thể nói là từ xưa đến nay, tương lai thì không dám nói, quá khứ thì chắc chắn không có, giảng đường này vô cùng thù thắng. Thù thắng ở chỗ nào vậy? Ngày ngày giảng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, không ngày nào trống qua. Nếu như các vị chân thật ưa thích nghe Kinh nghe pháp, “*một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu*” thì mỗi ngày đều có thể đến nghe. Nghe một bộ Kinh này chính là trực tiếp câu thông với A Di Đà Phật, tiếp xúc trực tiếp. Còn có đạo tràng nào thù thắng hơn chứ? Đạo tràng giảng Kinh có, nhưng không nhất định từ đầu năm đến cuối năm giảng một bộ Kinh, cũng không thể nào một bộ Kinh này một tuần lễ giảng bảy ngày. Từ xưa đến nay, không có đạo tràng nào giảng Kinh giống như đạo tràng này, tôi nghĩ chỉ có một nơi như thế này, không tìm được một nơi thứ hai. Cho nên, những pháp sư giảng Kinh ở đây rất có tiến bộ, tôi nghe rồi rất hoan hỷ, thế nhưng tuyệt nhiên chưa hài lòng. Vì sao vậy? Còn phải nên dụng công, phải nên có thành tích tốt hơn so với hiện nay. Các vị chưa làm đến được, đó chính là sau khi giảng Kinh xong, không thể tra dồi chỉ điểm

cho nhau, các vị thiếu cái duyên này. Duyên này thì có, thế nhưng các vị bỏ đi. Phải nên khiêm tốn, khiêm hạ thỉnh giáo với các bạn học, mỗi ngày cải chính lỗi lầm của chính mình. Các vị ở ngay nơi này đã hơn một năm rưỡi, vậy còn gì bằng? Ngay trong tự nhiên có thành tựu không thể nghĩ bàn, tại vì sao các vị không thể phát tâm? Bởi vì tâm từ bi của các vị không đủ, tâm chân thật yêu thương tất cả chúng sanh, chân thật muốn giúp tất cả chúng sanh phá mê khai ngộ, giúp tất cả chúng sanh tiêu tai khỏi nạn, cái tâm này vẫn chưa đủ, không hề xem thấy bạn lộ ra ở trong hành động. Nếu bạn thật có cái tâm này thì bạn thật làm, thật tinh tấn, thật nỗ lực.

“*Ư nhất thiết chúng sanh, bất hủy kỳ hạnh*”. Câu này không dễ hiểu. Sự tu hành của tất cả chúng sanh không giống nhau. Trong nhà Phật có tám vạn bốn ngàn pháp môn, chúng ta tu Tịnh Độ, người khác tu Thiên, người kia tu Mật, nhất định muốn họ buông bỏ Thiên, buông bỏ Mật đến niệm Phật, đây gọi là “*hủy kỳ hạnh*”. Đây là nói trong nhà Phật chúng ta, còn nếu như siêu việt phạm vi này thì càng lớn hơn. Hiện tại xã hội này có rất nhiều tín đồ Hồi giáo, tín đồ Ấn Độ giáo, tín đồ KiTô giáo, Singapore có chín tôn giáo, nếu như bảo họ thấy đều bỏ đi tôn giáo mà họ đã tín ngưỡng đến niệm Phật, đây gọi là “*hủy kỳ hạnh*”. Chư Phật Như Lai không làm như vậy, chư Phật Như Lai chỉ dạy họ phá mê khai ngộ, không luận bạn tu học pháp môn nào, không luận bạn từ nơi một nghề nghiệp nào, ngay chỗ này hiển thị rõ Phật giáo chân thật người hiện đại gọi là đa nguyên văn hóa. Mỗi một tôn giáo đều tốt, mỗi một tôn giáo đều thiện, mỗi một tôn giáo đều làm Phật, đều làm Bồ Tát, vậy thì đúng. Chúng ta ở trên “*Kinh Hoa Nghiêm*” xem thấy được rất rõ ràng, các vị đi tra ở trên Kinh xem, Thích Ca Mâu Ni Phật có bảo Thắng Nhiệt Bà La Môn bỏ Bà La Môn giáo theo Ngài học Phật hay không? Các vị tìm xem có thể tìm thấy có câu Kinh này không? Biến Hành Ngoại Đạo, các vị xem, Thích Ca Mâu Ni Phật có bảo họ bỏ đi ngoại đạo hay không? Chúng ta phải hiểu được điều này, đây mới là chân thật giác ngộ. Xem thấy người niệm Phật thì rất hoan hỷ, xem thấy người ta học tôn giáo khác thì chau mày, nhíu mặt, vậy thì không thông, không phải Phật Bồ Tát. Phật giáo đó của bạn hiện tại có một danh từ gọi là “*Nhân gian Phật giáo*”, không phải Phật giáo chân thật, không phải Phật giáo của mười pháp giới, không phải Phật giáo của Nhất Chân Pháp giới, bạn là nhân gian Phật giáo. Nhân gian Phật giáo học được tốt thì như thế nào? Đời sau luân hồi vẫn phải làm người, học được tốt hơn, đời sau vẫn làm người. Khi vừa đầu thai, vừa chuyển sanh liền mê hoặc. Đời sau làm người còn có thể tiếp tục học Phật hay không? Khó nói, quá khó, vô cùng khó! Cho nên Phật

pháp là tận hư không, khắp pháp giới, Phật pháp là mười pháp giới. Nhà Phật có một câu nói, mọi người nghe cũng quen tai, thế nhưng bạn không thể nào có thể giác ngộ đến được, đó là “***Phật pháp ở thế gian bất hoại thế gian pháp***”, bạn nghe qua chưa? Chính là ý này. Cho nên Phật pháp là đa nguyên văn hóa, Phật pháp không phải nhất nguyên.

Ngay hiện tại, tổng thống Nathan cũng biết, tôi rất bội phục ông. Ông nói, Phật pháp trọng thực chất, không trọng hình thức. Hình thức chính là “***nhất thiết chúng sanh chi hành***”, đó là hình thức. Trong nhà Phật, mỗi một tông phái có hình thức khác nhau. Trong cả thầy xã hội, mỗi một tôn giáo có hình thức khác nhau. Hình thức không quan trọng, quan trọng là bạn phải giác ngộ. Phật giáo là dạy người phá mê khai ngộ, cho nên có cần “***hủy kỳ hạnh***” hay không? Không cần thiết! Bạn “***hủy kỳ hạnh***” chẳng phải là tìm phiền phức hay sao? Các vị đều biết, trong Phật giáo có một tông phái rất đặc biệt, đó là Mật tông. Mật tông qua lại với quỷ thần rất mật thiết. Giáo hạ thì ít qua lại, không qua lại với những quỷ thần. Mật tông qua lại với quỷ thần rất mật thiết, nguyên nhân gì vậy? Khởi nguồn Mật Tông từ đâu mà có? Khởi nguồn chính là có một loại chúng sanh ưa thích bái tế quỷ thần, Thích Ca Mâu Ni Phật tùy theo sở thích của người, không hề thay đổi họ, đem những quỷ thần mà họ sùng bái nói rõ nghĩa thú, biểu pháp đặc biệt của họ, họ bỗng chốc liền khai ngộ. Họ vẫn tiếp tục bái, nhưng ngày trước bái là mê tín, hiện tại bái là khai ngộ; về trước là mê tín, là tôn giáo, hiện tại là làm Phật, làm Bồ Tát. Việc này cao minh đến tột đỉnh, “***không làm hư tướng thế gian***”, thành tựu trí tuệ cứu cánh viên mãn của bạn, hiển thị ra xã hội muôn màu muôn vẻ, cùng phồn vinh, cùng tồn tại. Đây vẫn là kiến thức của người thế gian. Phật pháp là gì vậy? Muôn màu muôn vẻ thì ra là một thể, bạn hiểu hay không? Chân thật là một thể. Thí dụ nói một người chúng ta, một người là một thân thể, tay cùng chân khác nhau, đôi mắt cùng lỗ tai khác nhau, nếu như muốn “***hủy kỳ tướng***”, đôi mắt không tịt, thấy đều là đôi mắt, vậy có được không? Vậy có thể sao? Tay không tịt, chân cũng biến thành tay, bộ não cũng biến thành tay, vậy thì thành ra thứ gì? Bạn muốn “***hủy kỳ hạnh***”, muốn người khác giống y như ta, vậy chẳng phải biến thành loại hiện tượng này hay sao? Đây gọi là sai lầm to lớn. Mỗi một khí quan đều không giống nhau, mỗi một tế bào đều không giống nhau, nó là cùng đồng một thể sinh mạng, nó là một thể, cho nên nó là muôn màu muôn vẻ, mỗi cái đều có công dụng của nó, chỉ cần giác ngộ thì được rồi. Giác ngộ thì liền thông. Chúng ta thường nói khí huyết thông, kinh mạch thông rồi thì con người này liền khỏe mạnh sống lâu. Nếu như không thông, khi mê thì không

thông, không thông thì đánh lộn với nhau, cái này không phục cái kia, cái kia không phục cái này, con người này phải bị bệnh. Bệnh nặng thì không thể không chết. Phật pháp đã nói chính là đạo lý như vậy.

Người chân thật học Phật, không luận xem thấy tín đồ một tôn giáo nào, chúng ta đều chân thành chấp tay lễ kính, họ đáng được chúng ta kính phục. Nhất định không thể bảo họ thay đổi tín ngưỡng của họ, đến tin Phật giáo của chúng ta, Phật không có cái ý này. Nếu chúng ta làm như vậy, làm cho xã hội đại chúng cũng sẽ thấy sai đi ý của Phật, cho rằng đây là ý của Phật. Phật không có cái ý này. Chúng ta ở trên “Kinh Hoa Nghiêm” xem thấy đệ tử của Phật trong các ngành các nghề, nam nữ già trẻ, các loại tín ngưỡng khác nhau, các loại tôn giáo khác nhau.

Phật là giáo dục, Phật là giáo học, Phật giúp cho chúng ta thông đạt tường tận chân tướng vũ trụ nhân sanh. Chân tướng không ngoài ba sự việc:

- Thứ nhất là chân tướng của người với người.

- Thứ hai là chân tướng của người với tất cả vạn vật, hoàn cảnh đời sống của chúng ta với những động thực vật này, thậm chí đến địa cầu chúng ta đang cư trú. Chân tướng sự thật này phải làm cho tường tận, phải làm cho rõ mối quan hệ.

- Thứ ba là chân tướng của người với thiên địa quỷ thần. Việc này nếu dùng khoa học hiện đại mà nói, chính là chúng ta chính mình cùng với những chúng sanh ở những tầng không gian khác. Chân tướng quan hệ cũng phải làm cho rõ ràng.

Từ nơi cạn mà nói, chúng ta chính mình với thế gian này, quan hệ với rất nhiều tôn giáo khác cũng phải làm cho rõ ràng. Phạm vi này nói được rất nhỏ, bản ý của nó là chúng sanh của tầng không gian khác, dùng Phật pháp để nói là mười pháp giới tất cả cõi nước chư Phật cùng chúng ta có quan hệ một thể. Cho nên trên Kinh nói, Thế giới Tây Phương Cực Lạc là “**tự tánh Di Đà, duy tâm Tịnh Độ**”, bạn thấy quan hệ với chính mình mật thiết dường nào. Tất cả chư Phật Như Lai đều là tự tánh Phật, đều là tự tánh Như Lai. Tất cả cõi nước chư Phật cũng đều là tự tánh độ, hư không pháp giới tất cả chúng sanh là một chính mình. Bạn đối với chính mình còn có tốt xấu thì bạn là mê hoặc. Giống như ta ưa thích ngón tay này, không ưa ngón tay kia, đó không phải là như vậy sao? Bạn không ưa thì có thể đem nó cắt bỏ hay không? Đây gọi là mê hoặc điên đảo. Thế nhưng chúng sanh đích thực là mê hoặc như vậy, chính là điên đảo như vậy, đây là ở trên

Kinh Phật thường gọi là “*kẻ đáng thương*”. Vì sao gọi là kẻ đáng thương vậy? Đáng thương vì không có người dạy, đáng thương vì bạn không chịu học tập. Chỉ cần bạn chịu học tập, Phật Bồ Tát liền đến dạy bạn. “*Phật Thị môn trung, bất xả nhất nhân*”. Ý nghĩa của câu nói này rất sâu rất rộng, bạn có phải là chân thật giác ngộ hay không, từ chỗ này mà nhìn thấy ra được.

“*Nhược hủy kỳ hạnh, chung bất vãng sanh*”. Câu nói này đối với chúng ta mà nói rất quan trọng. Tại vì sao bạn hủy kỳ hạnh thì bạn không thể vãng sanh? Các vị thử nghĩ xem, nếu bạn hủy kỳ hạnh thì bạn nhất định là bất giác. Người giác ngộ sẽ không làm việc này, chỉ có người mê hoặc mới có thể làm việc này. Bạn không giác thì bạn vẫn tạo nghiệp. Bạn tạo nghiệp thì làm sao bạn có thể vãng sanh? Tịnh Tông tuy là thù thắng, chư Phật tán thán, có thể đối nghiệp vãng sanh, thế nhưng đối nghiệp chỉ có thể đối nghiệp cũ, không thể đối nghiệp hiện hành. Bạn hiện tại còn ghét bỏ đối với người tu học pháp môn khác với bạn, đây chính là hủy kỳ hạnh, bạn quyết định không thể vãng sanh. Nói đến chỗ này, ở Hồng Kông tôi nghe nói có đồng tu học tu Tịnh Độ với pháp sư Nhật Bản. Họ tu pháp môn gì vậy? Bôn Nguyễn pháp môn, pháp môn Bôn Nguyễn Niệm Phật. Không tệ, là rất tốt! Bôn nguyện là nguyện nào vậy? Chính là nguyện thứ mười tám: “*Mười Niệm Ất Sanh*”. Cho nên, họ cũng không cần xem Kinh, không cần đọc Kinh, trong 48 nguyện, 47 nguyện khác đều không cần đến, chỉ cần nguyện thứ 18 này - Mười niệm ất sanh, đối với người niệm Phật tu học khác một mực bài trừ, “*các vị sai rồi, chúng tôi đúng*”. Xem thử, đến sau cùng thì ai vãng sanh? Bạn tu vốn dĩ là không hề sai, thế nhưng bạn ghét bỏ người khác, nói người khác là sai, bạn muốn hủy hạnh của người khác, muốn người khác đều theo học với bạn, vậy thì bạn không thể vãng sanh.

Ban đầu pháp sư đề xướng Bôn Nguyễn Niệm Phật, chúng ta không biết họ dụng tâm gì, họ dụng ý gì. Nếu như đối với những người có công việc rất bận rộn, quyền nghi dùng phương pháp này thì có thể. Mười niệm ất sanh, thực tế mà nói, đối tượng chân thật chỉ có hai loại người. Một loại là người thượng căn lợi trí, bạn vừa nói thì họ liền lập tức thông đạt tường tận, không có chút hoài nghi nào, một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, tâm địa của họ thanh tịnh, vạn duyên buông bỏ, họ chắc chắn vãng sanh. Ngoài ra, một loại khác là người hạ ngu, thế nhưng họ có phước đức, bạn dạy họ niệm “*A Di Đà Phật*”, họ không hoài nghi, họ nghe lời, họ cũng có thể một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng. Như ngày trước, người thợ vá nôi - đồ đệ niệm Phật của Pháp sư Đế Nhàn, ông là thuộc về hạ ngu. Ông niệm Phật qua ba năm thì thành công, đứng mà vãng sanh, biết trước giờ ra đi,

không có bệnh khổ. Ngoài hai loại người này ra thì thật khó, quá khó, vô cùng khó. Tôi xem thấy hiện tại những tín đồ tu Bốn Nguyện Niệm Phật này mê hoặc điên đảo, không thông đối với giáo lý, nhân tình thế cố đều không thông, nơi nơi chướng ngại người khác, công cao ngã mạn, loại người này làm sao có thể vãng sanh? A Di Đà Phật có từ bi tiếp dẫn bạn đi, đại chúng của Thế giới Tây Phương Cực Lạc nhất định không thể dung nạp bạn. Vì sao vậy? Phiền não quá nặng, tập khí quá nặng, bạn muốn đến Thế giới Cực Lạc, xem thấy Thế giới Cực Lạc đại chúng nhiều đến như vậy, có rất nhiều người không phải tu Bốn Nguyện Niệm Phật, bạn còn muốn đuổi họ đi sao, làm gì có loại đạo lý này? Cho nên những Kinh văn này, mỗi câu mỗi chữ ý nghĩa sâu rộng vô tận, chúng ta không thể nào xem thường.

Hôm nay lấy việc này giảng giải cùng với mọi người, hy vọng chúng ta chân thật có thể được tâm thanh tịnh, chân thật có thể tương ứng với hạnh Phổ Hiền “*Lễ kính chư Phật*”. Đặc biệt là ngày nay chúng ta nói tôn giáo khác nhau, chủng tộc khác nhau, chúng ta cùng một tâm tôn kính như nhau, chúng ta tôn kính đối với A Di Đà Phật, cung kính đối với Thích Ca Mâu Ni Phật, thì đối với giáo chủ của họ cũng cung kính như vậy, nhất định không hề khác nhau. Chúng ta tôn kính đối với đồng tu niệm Phật, chúng ta cũng tôn kính như vậy đối với những tín đồ tôn giáo khác, quyết định không có phân biệt, đây gọi là tu hạnh Phổ Hiền. Hay nói cách khác, người chân thật học Phật thì phải ở trong cảnh giới khác nhau, hoàn cảnh khác nhau (ngày nay chúng ta gọi là hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất) tu tâm chân thành (đặc biệt là oán thân bình đẳng), tu tâm thanh tịnh, không khởi phân biệt, không khởi chấp trước, đây là tu tâm thanh tịnh, bình đẳng; tu tâm giác ngộ, giác ngộ giống như chư Phật Bồ Tát, giác mà không mê, tịnh mà không nhiễm, tâm từ bi mới chân thật sanh khởi. Cho nên nhà Phật nói từ bi, đích thực không phải từ bi như trong tưởng tượng quan niệm thông thường của chúng ta, mà từ bi của nhà Phật là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác. Trong từ bi đầy đủ những thứ này mới gọi là từ bi chân thật, thiếu đi một điều thì trong từ bi liền khuyết đi một góc, không được viên mãn.

• ***Câu thứ hai: “Nhị giả, u nhất thiết chúng sanh, thâm khởi bi tâm, trừ tàn hại ý”.***

Cái niệm này, thực tế mà nói chính là tam phước trong “Quán Kinh”, điều thứ nhất đã nói “*từ tâm bất sát*” viên mãn.

“*Ư nhất thiết chúng sanh*”. Đoạn Kinh văn này chúng ta đặc biệt phải chú ý hai chữ “*nhất thiết*”. Nhất thiết là tận hư không khắp pháp giới, trên từ chư Phật Bồ Tát, dưới đến chúng sanh địa ngục A Tỳ tạo tác năm nghịch mười ác, vì tất cả đại chúng, không ghét bỏ chúng sanh. Phật Bồ Tát vẫn là dùng thanh tịnh nhãn quán sát, tâm bình đẳng đối đãi, vẫn cứ là chân thành từ bi mà giúp đỡ họ, không ghét bỏ. Vì sao vậy? Vì họ có Phật tánh. Phật tánh của họ cùng với Phật tánh của ta là một, không phải hai. Đây chính là cùng đồng một thể sinh mạng. Tại vì sao họ tạo tác tội nghiệp? Vì họ mê hoặc, “*tình hữu khả nguyên*”. Chúng ta cũng đã từng mê hoặc qua, họ đọa địa ngục, chúng ta cũng đã từng đi một vòng trong địa ngục. Chúng ta hy vọng người khác có thể tha thứ cho chúng ta, giúp chúng ta, thì trước tiên chúng ta phải tha thứ người khác, giúp đỡ người khác, vậy mới được, cho nên ở tất cả chúng sanh “*thâm khởi bi tâm*”. Bi là gì vậy? Bi là cứu khổ cứu nạn. Họ có khổ nạn, chúng ta phải dùng tâm thậm thâm lân mẫn cứu khổ nạn của họ.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ